

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-111/2026-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Dinka Bačića, OIB: 53510145651, iz Đakova, Kneza Domagoja 21, zastupan po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska Avenija 6, zastupana po punomoćniku Krešimiru Čurkoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 24. rujna 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja, te uz javnu objavu presude, 24. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140230452-61000066230/2006 sklopljenog 17. studenog 2006. između tužitelja Dinka Bačića i prednika tuženika Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2,00 % jednokratno, unaprijed.....“

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužitelju Dinku Bačiću, OIB: 53510145651, isplati iznos od 290,78 eura (dvjesto devedeset eura i sedamdeset osam centi) na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 25. studenog 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje

za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužitelju Dinku Bačiću, OIB: 53510145651, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 344,43 eura (tristo četrdeset četiri eura i četrdeset tri centa) sa zateznim kamatama tekućim od 24. rujna 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 25. ožujka 2026. navodi da je 17. studenog 2006. s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140230452- 61000066230/2006 na iznos od 23.580,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narode banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 7 godina sa svrhom kupovine osobnog vozila, a koji kredit je u cijelosti otplaćen.

1.1. Ističe da je prednik tuženika u članku 6. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 2,00 % od iznosa kredita, jednokratno, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

1.2. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora.

1.3. Navodi da prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se

radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom.

1.4. U bitnome nadalje navodi da iz isplatnog naloga o naplaćenju naknadi dostavljene uz tužbu proizlazi da je prednik tuženika 24. studenog 2006. tužitelju naplatio navedenu naknadu u visini od 471,60 CHF u kunskej protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora koji je na taj dan iznosio 1 CHF= 4,645 HRK, odnosno naplatio je 2.190,85 kuna odnosno 290,78 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro = 7.53450 kuna.

1.5. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. i članka 87. ZZP/03, te povrhu svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, smatra da se jasno da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnotežan položaj.

1.6. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske dana 30. siječnja 2020. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem nišetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama članka 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Zaključno, predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvotno prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora te ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Navodi da kako je tužba podnesena 25. ožujka 2026., tuženik ističe materijalnopravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu na temelju stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 25. ožujka 2021. nastupila zastara potraživanja.

2.1. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

2.2. Nadalje, tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), izdan od Ministarstva financija. Dakle, radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije nišetna niti protivna Ustavu, prisilnim propisima niti

moralu društva. Ujedno se navodi da i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata. Tuženik ujedno ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana.

2.3. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Zaključno, predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je tijekom postupka detaljno pročitao spis i materijalnu dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140230452-61000066230/2006. (list 5-13 spisa), isplatni nalog (list 14 spisa) te priloge uz odgovor na tužbu (list 33-88 spisa).

4. Sud je rješenjem na ročištu održanom 25. svibnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 290,78 eura. Sukladno članku 40. stavku 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP), ovaj sud smatra da je tužitelj suviše visoko odredio predmet spora, te ga ovaj sud određuje u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 290,78 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari u visini zahtjeva za isplatu.

4.1. Valja ukazati kako sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik u podnesku od 28. svibnja 2026. izričito naveo kako ne spori visinu i datum naplaćene naknade.

4.2. Isto tako, za ukazati je kako je punomoćnik tužitelja na ročištu održanom 24. rujna 2026. odustao od njegova saslušanja zbog narušenog zdravstvenog stanja tužitelja.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 290,78 eura, a koji iznos je isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

7. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

8. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva odnosno visina i datum naplaćene naknade te nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. 17. studenog 2006., sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140230452-61000066230/2006.

9. Iz Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, broj: 5140230452-61000066230/2006 proizlazi da je odredbom članka 6. navedenog ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2,00 % jednokratno, unaprijed.

10. Sud opetovano primjećuje kako je punomoćnik tužitelja odustao od saslušanja tužitelja radi njegovog narušenog zdravstvenog stanja. Isto tako, valja primijetiti kako tuženik nije predložio saslušanje tužitelja, štoviše, protivio se prvotno predloženim dokaznim prijedlozima tužitelja. U pravu je tužitelj kada navodi da je teret dokazivanja pregovaranja oko utužene odredbe upravo na tuženiku, a tuženik nije predložio niti jedan dokaz personalni dokaz kojim bi opovrgnuo navode iz tužbe. Štoviše, ovaj sud ima u vidu nespornu činjenicu da se na svim sudovima u Republici Hrvatskoj vodi mnoštvo parničnih postupka potrošača protiv upravo istog tuženika, a radi utvrđivanja ništetnim odredbe o tzv. ulaznoj naknadi i isplati iste. Sve navedeno upućuje na jasan zaključak kako se meritorna odluka u ovome postupku može donijeti i bez saslušanja tužitelja, odnosno na temelju materijalne dokumentacije u spisu.

11. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno naknada za obradu kredita odnosi, te o naknadi nije mogao pregovarati, a nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti. Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, a što tuženik tijekom ovog postupka nije dokazao.

12. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03. – dalje: ZZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 87. stavku 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13. Prema odredbi članka 84. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako

razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer mu nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

14. Valja ukazati kako iz dokumentacije u spisu proizlazi da je tužitelj imao status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno radi kupovine osobnog automobila, a da u trenutku realizacije predmetnog kredita nije bio trgovac odnosno vlasnik kakvog trgovačkog društva ili obrta. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

15. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, tuženik nije predložio niti jedan personalni dokaz kojim bi opravdao svoje navode.

15.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom Ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

16. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti Ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom Ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

17. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe

o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba Ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znao koji iznos naknade mora platiti, nisu mu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvatanje ili neprihvatanje takve odredbe, nije mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

18. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavku 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140230452-61000066230/2006 sklopljenog 17. studenog 2006. između tužitelja Dinka Bačića i prednika tuženika Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2,00 % jednokratno, unaprijed.....“, te je sukladno članku 87. stavku 1. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

19. Budući da je predmetna odredba članka 6. Ugovora o kreditu ništetna ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 24. studenog 2006. u iznosu od 290,78 eura.

20. Na iznos od 290,78 eura tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom Ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 24. studenog 2006. a što je nesporno među strankama, pa su zatezne kamate dosuđene od 25. studenog 2006. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

21. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 6. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je

utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a, a imajući na umu vrijednost predmeta spora (točka 4. obrazloženja).

23. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), sastava pisanog i obrazloženog podneska od 20. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 eura sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, zastupanja na ročištima 25. svibnja 2026. i 24. rujna 2026. u iznosu od 50,00 eura za svako ročište sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife te zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura, što je ukupno 225,00 eura uvećano za 56,25 eura PDV-a, 281,25 eura.

23.1. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura što sveukupno iznosi 344,43 eura, sa zateznim kamatama koje teku od 24. rujna 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ).

23.2. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

Đakovo, 24. rujna 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088d-9c2d4**

Kontrolni broj: **06529-4467d-4f5ca**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.